

על הדרך / זהבי סיגל

הוא ניער את שקית הסוכרזית וזו שקשקה בין אצבעותיו. אחר כך נתן לה מנוחה. כנראה שלכעס יש כל מיני מצבי צבירה, אבל הוא תמיד שם והוא תמיד כעס. שלושים שנות נישואין במצב צבירה אחד. ריקבון סטטי באריזת מתנה.

הקצף בקפה הוסיף לטבוע.

- זו לא החלטה שנתקלים בה. לא פנייה חדה. זה יותר כמו דרך שעוברים.
- כך אמר והתבונן ב. אני התרכזתי מאד באגלי הזיעה שלו, שחצבו להם דרך ממרכז מצחו מטה.
- מתי התחילה הדרך הזו? שאלתי ומרגע זה הלכו ודהו הצבעים בשימלה שלי.
- אנשים סביבנו הניעו שפתיים בלי קול. מתי זה התחיל. ניסיתי לתת סימנים. הרצתי תמונות מחיי המשפחה. הרזולוציה מעולה, אבל אין תרגום. זה יותר כמו דרך שעוברים. פרמתי כל מילה לאותיות וכל אות פרחה כמו בועת סבון והותירה טעם מר.

• בסוף השבוע אני עוזב סופית.

• לאן?

• למרכז.

• לבד?

• לא.

• עם מי?

• זה סיפור ארוך.

• יש לי זמן.

• לא עכשיו.

• יש לי זמן עכשיו.

ניסיתי לכבות את האשם שניצת בעיניי, לטאטא עקבות של חמלה, לגייס מילים. במקום זה הסרתי את הסרט, שחררתי את שערותיי ותלתלתי. איך נרדמנו. השיגרה התנגנה בגופים והונתה אותנו. אין פה הפתעה ממש גדולה, אם להודות על האמת, ומול מראהו בחולצה הגלותית המשובצת, כשסנטרו נופל מדרגה-מדרגה, נראה שיש פה אפילו הזדמנות מרעננת. אז למה אני מרגישה שמנערים לי את הקרביים, שנפל דבר.

• הכל בסדר? שאלה מלצרית-ילדה והזליפה לעברינו חיוך מתוק.

• מצוין, תודה.

הוא ניסה למחות את אגלי הזיעה בלי שאבחין בכך. הגשתי לו מפית.

• תראה, אבא, שלושים שנה הם זמן.....סביר לקבל החלטה.

הנה אני חוזרת לעצמי. רכה ודוקרת. כרית סיכות. נשענתי אחורנית בהקלה ובמחווה של ניצחון.

• מה שלום עופר? שאל כדי לשאול.

• מצוין, תודה.

• ומה שלום הילדים? הציץ בשעון.

• ילדים.

בדרך הפתעתי את עופר. אספתי אותו אל"י מהעבודה וטיילנו בחוף הים. הנחתי לרוח לבדר את רגשותינו. אחר כך בבית עוד כלאה האוזן המיית-גלים. הכנתי קפה. הקומקום החשמלי השקוף פרש, כמו תמיד, בשיא. אני כבר ידעתי: תחילה יאלמו שעטות הרתיחה, אחר כך יירגע הבעבוע ולבסוף גם האדים יתפוגגו.